

ПОВѢСТЬ.

Гнѣздо на Врабеца.

Едно дѣтенце тичаше и выкаше сосъ радостьъ
камъ майка си. Видѣ маде! що имамъ въ шапка-
та си. — Матерь. то е врабець птица гдѣ я улови?
— Дѣте. Тая сутрена видѣхъ гнѣздо-то. и вечерь-
та отидохъ скритомъ и прежде да мя усѣти пти-
ца-та, уловихъ я за крылѣ-те. — Матерь. и сама
ли бѣ въ гнѣздо-то? — Дѣте. Бѣха и мали-те ѿ тол-
ко бѣха малы щото юще пирушины не имаха, за
да побѣгнатъ. — Матерь и що ще сторинѣ тая
птица? — Ще я положимъ въ кафесъ и ще го за-
кача въ жилището си. — Мат. А малы-те окаянии?
— Дѣт. Ще земна и нихъ и ще ги отхраня; абие
сега отходямъ. — Мат. Жалко ми е защо не има-
шиъ время. — Дѣт. И не е далекъ срецо голема-та
череша. — Мат. Добрѣ, но сега ще дойдатъ да тя
земнатъ; войниц-те са негли на порта-та. — Дѣт.
Войни да мя взематъ! — Мат. Да! царь-атъ е по-
велѣлъ да запратъ въ темницата отца своего, и
ще запратъ и тебе и сестра ти. — Дѣт. Увы! Бо-
же мой! и що ще ны чинатъ? — Мат. Ще Вы за-
творятъ въ мало жилище, и не ще имате вече из-
воленіе да излазятъ. — Дѣт. Колко ловиъ е царь-
атъ! Мат. Той не ще Ви стори ни най мало зло,
онъ ще ви дава ежедневно да ядете и пиете, но
токмо не ще имате утѣшеніе да мя виждате. —